

Ràng buộc êm ái

Tôi không nhớ, chỉ biết là lần đầu tiên sau khi tách va li về sống chung với tôi, nàng đã nói thế. Không. Phải nói là nàng tuyên bố thế. Và bây giờ. Nàng đang lặp lại. Phụ nữ thường vậy. Họ luôn nói ngược lại suy nghĩ của mình.

“Em sẽ ra đi, bất cứ khi nào anh muốn”. Má Lương đầm đìa nước mắt, tôi nhìn nàng từ phía sau lưng. Lần thứ chín hay thứ mười nàng nói với tôi câu đó.

Tôi không nhớ, chỉ biết là lần đầu tiên sau khi tách va li về sống chung với tôi, nàng đã nói thế. Không. Phải nói là nàng tuyên bố thế. Và bây giờ. Nàng đang lặp lại. Phụ nữ thường vậy. Họ luôn nói ngược lại suy nghĩ của mình.

Tôi ngứa cổ rít thuốc. Muốn? Tôi chẳng muốn gì cả. Ở thời điểm hiện tại tôi hoàn toàn yên ổn và ít nhất là không có khả năng chịu đựng bất kỳ một sự xáo trộn nào là nhỏ nhoi nào trong cuộc sống của mình. Thu nhập ổn định, môi trường làm việc khá dễ chịu, lương bậc tăng dần theo năng lực, bạn bè giao đãi tốt, đối tác không tồi...Thậm chí đã quá lâu tôi không biết buồn là thế nào.

Vậy thì tại sao, tôi phải gây hấn với Lương, trong một buổi tối ấm áp thế này.

Tôi cởi áo sơ mi. Lương đi qua tôi, những bước đi chậm rãi. Nàng quay trở lại với chậu nước ấm. Tôi ngồi xuống ghế, cởi giày. Chỉ cần vậy, nàng ngồi thụp xuống, xắn tay áo và tháo bít tất cho tôi, nhúng chân tôi xuống nước. Những ngón tay nàng mơn man lên gan bàn chân tôi thật dễ chịu. Nàng kỳ cọ cho tôi. Tôi ngã người ra vì nổi dị dạng thấu suốt lan tỏa khắp cơ thể.

Thậm chí là tôi và nàng không ngại ngần khi làm tình ngay trên chiếc ghế sofa này.

Xong xuôi nàng thường im lặng và đôi khi mỉm cười một mình. Tôi không hiểu hoặc cố tình không chịu hiểu nàng đang nghĩ gì. Tôi sợ mệt mỏi. Tôi thích buông lơi ý nghĩ. Tôi không còn tò mò về thế giới của nàng như trước đây. Có lẽ toàn bộ con người nàng đã thuộc về tôi, nên tôi chẳng hơi sức đâu mà tìm hiểu, mà lưu tâm. Mặc kệ nàng. Tôi đi ngủ.

Một cuộc party vui vẻ chưa từng có khiến tôi tuy hơi chệnh choáng nhưng vẫn định thần được vị trí của một manager đầy kinh nghiệm với đại diện đối tác phía bên kia là cô gái trẻ trung xinh đẹp tên Ly. Đường như chúng tôi đã nói chuyện với nhau bằng mắt nhiều hơn. Rất may mắn là với chiều cao một mét bảy mươi lăm, chân dài đến mấy Ly cũng chỉ đứng đến cảm tôi. Thậm chí, tôi buông tuồng đẩy xa ý nghĩ đến mức nếu muốn hôn tôi em phải kiễng chân cơ đấy Ly ạ.

“Em đi bằng gì đến đây thế?”. Tôi hỏi ướm vậy, hy vọng là Ly sẽ nhận ra ngụ ý của tôi là muốn đưa em về. Kết quả tốt hơn dự đoán, Ly trả lời tôi: “Em đi taxi”. Tôi và Ly ra ngoài khi bữa tiệc chưa kết thúc. Tôi hào hứng ở mức độ không ngờ khi mà suýt nữa tay tôi hươ lên chạm vào vạt váy của Ly. Và tôi nhận ra, Ly thật đẹp. Như một bức tranh sinh động.

Tôi đưa Ly về đến tận cửa sau khi đã trao đổi một số thông tin về nhau. Không quên chúc em ngủ ngon. Tôi chạy xe về nhà, đứng ngoài hành lang một lúc, vừa châm thuốc tôi vừa soạn một tin nhắn khá ngọt ngào cho Ly rồi mới bước chân vào thang máy bấm nút số 7. Trên đó, Lương đang đợi tôi.

Cửa không khép, nàng vốn bất cần. Muộn thế này. Nhưng tôi không lâu bâu trách cứ. Có lẽ tôi đang hưng phấn về cuộc gặp gỡ với Ly. Tôi đi thẳng vào nhà tắm, chợt nhận ra đây là lần đầu tiên tôi nghĩ đến người con gái khác ngoài Lương, sau một năm sống chung với nàng. Hoàn toàn không day dứt.

Lương đang cầm trên tay một thỏi son, nàng quệt ngang môi, một cử chỉ hồn nhiên dễ thương không tưởng tượng nổi. Thi thoảng nàng vẫn thế. Dù nàng buồn bã và ủ dột nhiều hơn. Tôi không đợi nàng sấy tóc cho mình mà tự làm. Lương tiến đến tủ quần áo lấy ra một chiếc váy đầm màu tím sẫm. Nàng định đi đâu thì phải. Nàng rất ít khi đi ra ngoài.

Tốt nghiệp đại học, Lương không đi làm mà ở nhà viết sách. Nàng đang tập trung viết cho xong cuốn tiểu thuyết cho nhà xuất bản. Nhưng sao nàng không nói với tôi một lời. Phải chăng nàng bắt đầu nghĩ tôi tự do thì nàng cũng cho mình cái quyền đó.

Tôi bật ti vi, không nhìn nàng. Lương xỏ giày, những lọn tóc xoắn lòa xòa

xuống ngực khiến tôi xao động. Tôi tiến đến ghì lấy nàng và bắt đầu hôn.

Lương đáp lại tôi nồng nhiệt, nàng cắn khê tai tôi: “Anh ngủ đi, em ra ngoài một chút”. “OK”. Không thể lãnh đạm hơn thế. Tôi để nàng đi tự nhiên.

Lương là người dễ dàng thỏa hiệp. Hoặc nàng hiểu tôi.

11 giờ đêm. Nàng gặp ai? Không phải đám bạn văn chương bồ bã nốc rượu hút thuốc như điên thì thoảng lại đến đây kiểm nàng đấy chứ. Tôi biết rõ nàng luôn giữ khoảng cách nhất định với họ. Mẹ nàng ở xa, không thể về Việt Nam một cách đường đột vậy, và cũng không có lý do gì khả dĩ để 11 giờ đêm, nàng đi ra khỏi phòng như thế này.

Tôi xỏ giày, vừa đưa tay kéo cánh cửa thì chuông điện thoại rung lên. Ly gọi. “Anh đã ngủ chưa?”. “Anh chưa. Không hiểu sao, anh cảm thấy khó ngủ quá”. Đầu óc mụ mẫm cộng với men rượu bốc lên đầu khiến tôi không nghĩ ra được câu nói nào hay ho hơn câu đó. Thì thôi em nghĩ sao cũng được, cho là tôi vì choáng ngợp trước sự sắc sảo, vẻ đẹp kiêu sa của em mà không ngủ được thì cũng đáng thôi.

Ngay lập tức, ý nghĩ kiểm tìm Lương vụt tắt. Giữ phép lịch sự, tôi tắt điện thoại rồi gọi lại cho Ly. Chúng tôi trò chuyện cùng nhau gần một tiếng đồng hồ. Rồi tôi thấy chỉ còn mình tôi nói và hình như Ly đã ngủ thiếp đi trong tiếng thủ thỉ dịu dàng của tôi.

Nhưng tôi không buồn vì điều đó.

Tỉnh giấc, tôi đã thấy Lương ngồi bên máy vi tính. Nàng đang chăm chú gõ chữ, tóc vấn cao để lộ cái gáy trắng nõn. Như không hề có gì xảy ra.

“Đêm qua em đi đâu thế?”. Tôi khó lòng kìm chế trong trạng thái cực kỳ tỉnh táo. “Em đi bar. Đã lâu rồi...”. Tôi không quên là chúng tôi đã quen nhau ở một quán bar. Nhưng từ hôm đó, em đã hứa với tôi sẽ không đến đó một mình nữa nếu tôi muốn.

Tôi vùng vằng ném chiếc gối lên tường. “Hôm nay chủ nhật, sao anh không

ngủ nữa cho đỡ mệt?”. “Mệt cái con khỉ!”. Tôi bắt đầu cúi kính. Lương im lặng tiến tới gấp tấm chăn nhàu nhĩ trở nên vuông vắn với một thái độ nhẫn nại không ngờ. Tự nhiên, trào lên trong tôi một cảm giác xa lạ đầy hoài nghi. Rằng tôi và nàng đã không còn tự nhiên như trước nữa.

Tôi đã không ghen tuông gìn giữ lấy nàng khi nàng đi khỏi. Mà tôi chỉ bực bội nhưng không giải thích nổi vì sao.

Tôi còn yêu nàng không?

Hay có những ngày tôi đi làm đến tối mịt mới về, không **ng đưa đến mâm cơm nàng bày sẵn, tôi lên giường ngủ một mạch chẳng thiết đến cảm giác tay nàng nắm chặt tay tôi.

Và nếu không nhầm thì tuần vừa rồi, chúng tôi không chạm vào nhau. Ngoài một nụ hôn khá suồng sã từ phía tôi?

Hay có đêm tôi ở lại nhà thằng bạn thân nhậu hết chai vodka rồi chẳng muốn về. Vì nếu về thì ngại quá phải nghe những lời trách cứ từ phía nàng? Và vì chắc chắn cả đêm nàng sẽ gọi điện hỏi tôi ở đâu nên tôi tắt máy.

Tôi đã quen được với sự ràng buộc từ phía nàng. Hay là không thể, khi mà thời điểm này tôi lại bắt đầu thêm cảm giác được tự do đến thế?

Nói ra điều đó, có tàn nhẫn lắm không?

“Em sẽ ra đi, bất cứ khi nào anh muốn”. Lương thì thảo trong tiếng gió thoảng. “Anh có bao giờ nghĩ đến cảm giác của em không?”.

Tôi tắm gội, thay đồ, xịt một ít nước hoa lên cổ áo rồi xuống phố. Không quên mang theo laptop. Tôi chạy xe đến “Năng Sài Gòn” và gọi điện cho Ly. Ly hẹn tôi ba mươi phút nữa sẽ xuất hiện. Trong thời gian chờ đợi, tôi sẽ vào mạng checkmail, lướt qua tin tức.

Quả thật Ly là người khá đúng hẹn. Tôi và Ly cùng ăn sáng, cười đùa vui vẻ như một cặp tình nhân gắn bó. Tôi đã nắm tay và hôn lên tóc em. Ly đón nhận rất tự nhiên.

Chúng tôi trò chuyện sôi nổi. Buổi sáng tinh khôi ở bên em khiến tôi thanh thản. Sau đó, tôi đưa em đi ăn cơm trưa và cả hai đều không muốn rời nhau. Tôi đọc được ánh mắt Ly những xúc cảm khó tả.

“Em có muốn nghỉ ngơi một chút cho đỡ mệt không?”. Ly im lặng. Chúng tôi vòng xe vào con đường có rất nhiều khách sạn. Cả hai cùng cảm nhận điều gì sẽ xảy ra. Chúng tôi hòa hợp khá nhanh. Ly tỏ ra nồng nhiệt. Và tôi cũng vậy.

Nhưng trong giây phút ấy, giây phút mà tôi tưởng mình gần gũi với Ly đến thế, gương mặt Lương phảng phất hiện ra, đôi mắt u buồn của em khiến tôi không thể không xa xót. Giống như một sợi dây thiêng liêng nối liền giữa tôi và em đã đứt thành từng mảnh nhỏ không thể nối lại. “Anh buồn gì vậy?”. Ly châm hai điếu, một cho em, một cho tôi. Tôi đưa tay lùa sau gáy em, lắc lắc đầu. Ly đưa tay bứt những cánh hoa trên bàn nước: Anh không được thoải mái lắm. Phải không? Điều gì đang xảy ra trong cuộc sống của anh? Đừng giấu em”. “Không, thật mà”. “Mình về đi anh”.

Tôi không thuyết phục, cũng không giữ nổi Ly. Vì nếu ở lại thêm, có lẽ tôi sẽ không thể giấu Ly về Lương. Có lẽ tôi sẽ kể cho em nghe, dù tôi phải nhận những cái tát từ phía em.

Ly là người nhạy cảm.

“Anh không phải đưa em về. Em sẽ gọi taxi”. “Em sao vậy?”. Tôi bắt đầu mệt mỏi. “Em phải đi công chuyện. Anh đừng lo cho em”. “Không, anh sẽ đưa em về?”. Tôi cố gắng tỏ ra cương quyết. Ly rút điện thoại ra gọi. Tôi chợt nhận ra, cô gái trước mặt tôi đây không phải là Lương mẫn cảm yếu đuối, mà là một Ly mạnh mẽ và độc lập quyết làm những gì em muốn. Liệu tôi có thể tìm được một sự bình yên an toàn tương đối với em không?

Cũng khoảnh khắc đó, khoảnh khắc nhìn Ly bước lên taxi vẫy chào tôi qua ô cửa kính, tôi đã không tin mình sẽ còn gặp lại em.

Tôi trở về nhà, tâm trạng trống rỗng. Đứng mãi trước căn hộ của mình, giơ tay ba lần mà tôi không thể gõ. Đúng lúc đó Lương bước ra, trên tay xách va

li nặng trĩu, nhìn thấy tôi chân nàng hơi khụy xuống. Tôi sừng sững chặn ngang trước mặt. Và lần đầu tiên, tôi nhìn thấy những giọt nước mắt của mình rơi xuống tay nàng. Nhưng nàng đã rút lại. Và lách qua tôi. Đi thẳng.

Tôi những muốn chạy theo kéo nàng lại, thậm chí có thể quỳ gối xuống mà níu kéo van xin chẳng ngại ngần. Tôi tin nàng sẽ ở lại bên tôi. Nhưng tôi bất lực. Tôi buồn bã. Tôi cuồng dại. Tôi chỉ biết trân trân nhìn theo nỗi ràng buộc êm ái đang đi khỏi thế giới tự do của tôi, khuất dần và mất hút sau cánh cửa thang máy vô tình kia đang từ từ khép lại.